

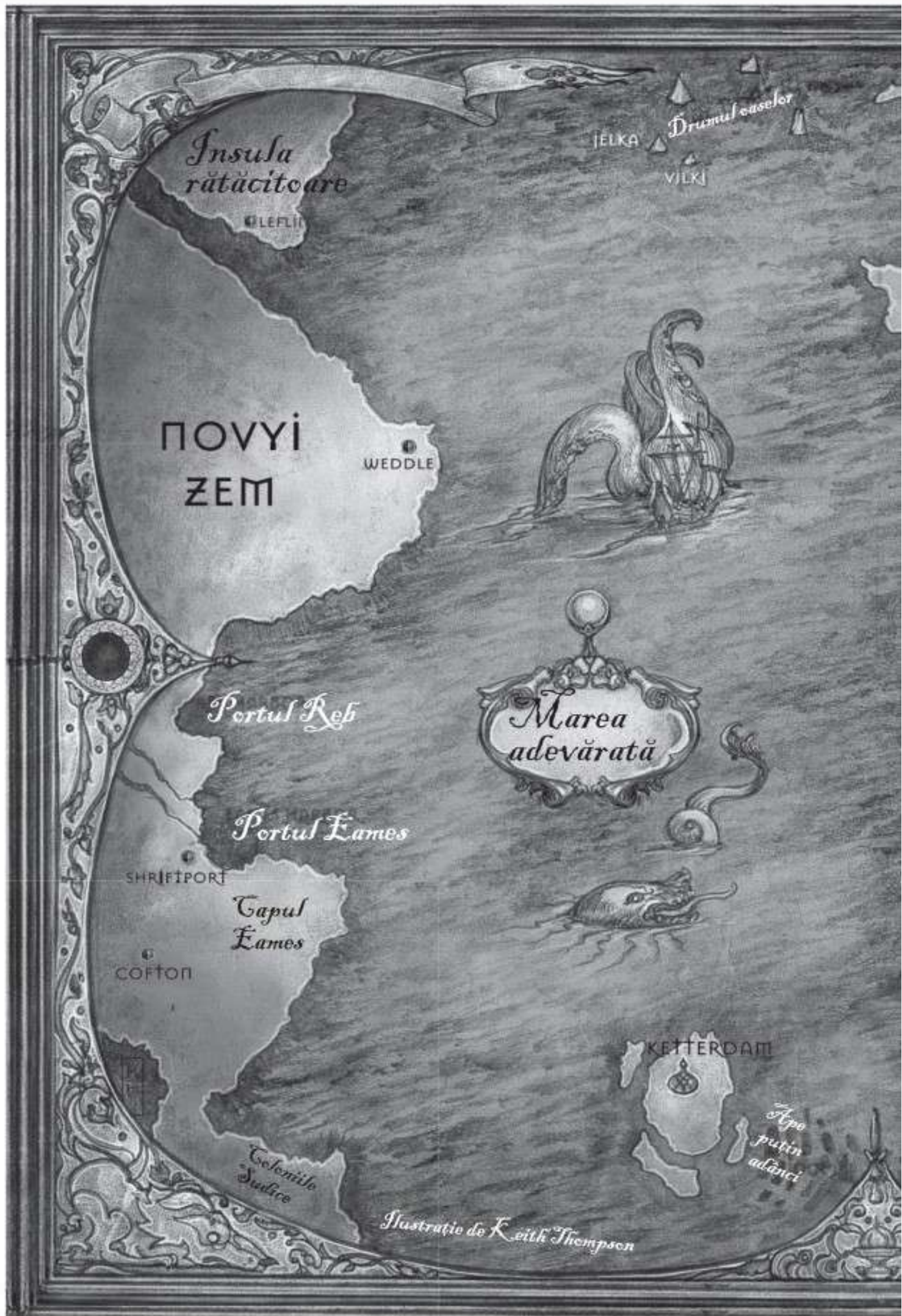
Leigh Bardugo

Regatul Luminilor

Traducere din engleză și note de
Laurențiu Dulman

*Pentru tatăl meu, Harve.
Uneori, eroii noștri nu scapă cu viață.*

*Insula
rătăcitoare*

KLEFLIT

IELKA

Drumul caselor

VILKI

POVYI
ZEM

WEDDLE

Portul Reș

*Marea
adevărată*

Portul Fames

SHREIFPORT

*Capul
Fames*

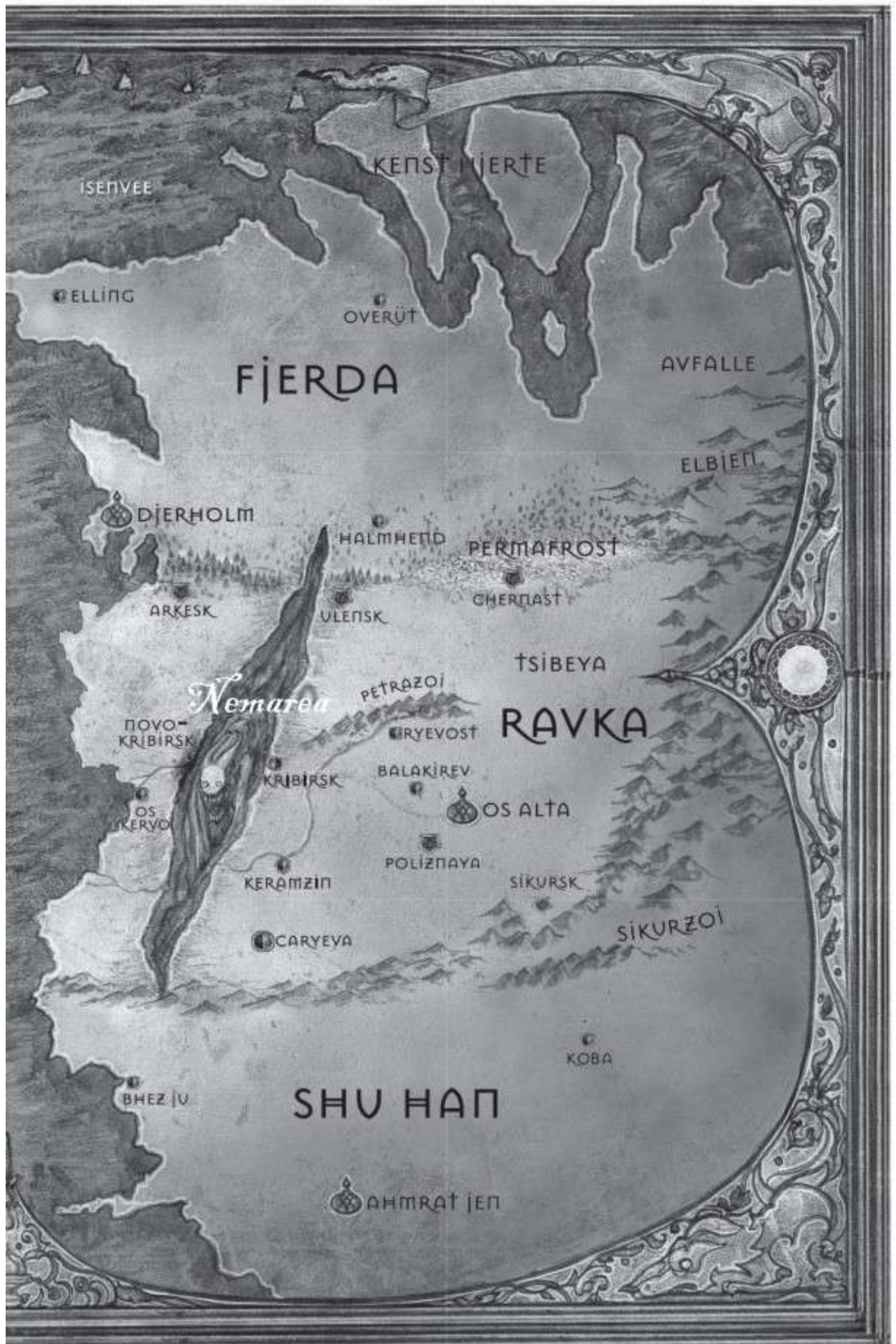
COFTON

*Coleziile
Sudice*

KETTERDAM

*Apo puțin
adânci*

Ilustrație de Keith Thompson

Grisha

SOLDAȚI ÎN ARMATA A DOUA
MAESTRI AI MICII ȘTIINȚE

Corporalki

(ORDINUL VIILOR ȘI MORȚILOR)
Sfâșie-Inimi
Vindecători

Etherealki

(ORDINUL INVOCATORILOR)
Furtunoși
Inferni
Iscă-Valuri

Materialki

(ORDINUL FABRIKATORILOR)
Duraști
Alkemi

Înainte

Numele monstrului era Izumrud, viermele cel mare, și unii spuneau că el săpase tunelurile care brăzdau Ravka. Cu o poftă de nedomolit, mâncase noroi și pietriș, afundându-se tot mai adânc în pământ, căutând ceva care să-i potolească foamea, dar, în cele din urmă, ajunsese prea departe și se pierduse în beznă.

Nu era decât o poveste, dar oamenii din Catedrala Albă aveau grijă să nu se îndepărteze prea mult de galeriile din jurul cavernelor principale. În labirintul de tuneluri întunecate răsunau sunete ciudate, gemete și mormăieli inexplicabile. Tăcerea umedă și rece era întreruptă de șuierături care puteau să nu fie nimic sau puteau fi pricinuite de șerpuielile unui trup lung, care se furișa într-o galerie alăturată, în căutare de pradă. În astfel de momente, era ușor să crezi că Izumrud încă trăia ascuns pe undeva, așteptând să fie trezit de chemarea eroilor, visând la gustarea delicioasă pe care ar fi înfulecat-o dacă un copil ghinionist i-ar fi picat în gură. Un astfel de monstru nu moare, ci se odihnește.

În primele zile, când încă îi era permis să se apropie de fată, băiatul îi spusese această poveste și multe altele

aflate de la cei adunați în Catedrala Albă. Se așeza lângă ea și o ajuta să mănânce, ascultându-i șuierul chinuit al plămânilor. I-a spus povestea râului pe care un Iscă-Valurii îl îmblânzise și îl învățase să se strecoare printre straturile de rocă, pentru a găsi o monedă magică. I-a povestit în șoaptă și despre bietul Pelyekin, care fusese blestemat să sape o mie de ani cu târnăcopul său magic, lăsând în urma lui caverne și galerii nesfârșite; era un om singuratic, care nu voia decât să-și treacă timpul cumva și care strânsese o grămadă de aur și nestemate pe care nu le-a cheltuit niciodată.

Apoi, într-o dimineață, vrând să ajungă la odaia fetei, băiatul a găsit drumul blocat de oameni înarmați. Și, pentru că n-a vrut să plece, a fost târât de acolo în lanțuri. Preotul i-a spus că supunerea avea să-l păstreze în viață, iar credința urma să-i aducă pacea.

Încuiată în celula ei, având drept tovarăși doar prelingerea picurată a apei din tavan și ticăitul timid al propriei inimi, copila știa că poveștile cu Izumrud erau adevărate. Fata fusese înghițită cu totul și devorată, iar în pânțelece de alabastru al Catedralei Albe nu mai rămăsese decât sfânta.

În fiecare dimineață, când se trezea, sfânta își auzea numele cântat de mulțimi, iar armata ei creștea de la o zi la alta, rândurile fiindu-i îngroșate de oameni flămânzi și fără speranță, de soldați răniți și de copii care abia puteau ține pușca în mână. Preotul le spunea credincioșilor că, într-o bună zi, fata avea să le fie regină, iar ei îl credeau. Dar se minunau când vedeau anturajul zdrențaros și ciudat al acesteia: Furtunoasa cu limbă ascuțită și păr ca pana corbului, Ruinata cu cicatrici hidoase, mereu acoperită cu

un șal de rugăciune negru, Savantul palid care se ținea deoparte, cu vraful lui de cărți și instrumente ciudate. Acestea erau jalnicele rămășițe ale Armatei a Doua — o companie nedemnă de o sfântă.

Puțini știau că fata era distrusă. Puterea, divină sau nu, ce-i fusese dată dispăruse — sau, cel puțin, fata nu mai putea ajunge la ea. Adepții sfintei erau ținuți la distanță, nu cumva să observe că ochii ei erau ca două adâncituri întunecate, că respirația i se transformase într-o gâfâială speriată și că mergea șovăielnic, cu pași mici, căci oasele îi deveniseră foarte fragile. Și tocmai în această copilă firavă își puneau ei toate speranțele.

La suprafață domnea un nou rege, cu armata lui de umbre, și cerea să-i fie predată Invocatoarea Soarelui. Se folosea când de amenințări, când de recompense, dar singurul răspuns pe care îl primea erau provocările unui tâlhar poreclit Prințul Aerului. Acesta ataca de-a lungul graniței de nord, bombardând liniile de aprovizionare, obligându-l pe Regele Umbrelor să transporte mărfuri și să călătorească prin Falie, unde nu se putea bizui decât pe noroc și pe Inferni pentru a ține volcrele la distanță. Unii spuneau că provocatorul era un anume prinț Lantsov. Alții, că era un rebel fjerdan, care nu voia să lupte alături de vrăjitor. Dar toată lumea era de acord că avea propriile lui puteri.

Sfânta zgâlțâia gratiile cuștii ei subterane. Acesta era războiul ei și voia să fie liberă, să poată lupta. Preotul refuza.

Dar preotul uitase că, înainte să devină Grisha și sfântă, fata fusese o stafie la Keramzin. Pe atunci, ea și băiatul păzeau secrete așa cum își păzea Pelyekin comorile. Știau cum să fie hoți și fantome, cum să-și ascundă

puterea și adevăratele intenții. La fel ca profesorii de la moșia ducelui, preotul credea că o cunoaște pe fată și că știa de ce era în stare.

Se înșela.

Nu auzea limba secretă folosită de ea și de băiat și nici nu-i înțelegea dârzenia. Nu a recunoscut momentul în care fata a încetat să-și mai ducă slăbiciunea ca pe o povară și a început s-o poarte ca pe o mască.

Capitolul 1

Ca de obicei, m-am arătat mulțimii într-un balcon dăltuit în piatră, cu brațele desfăcute, tremurând în veșmintele mele ieftine, și m-am străduit să fac o impresie bună. *Kefta* mea era o cârpitură: petice din rochia pe care o purtam în noaptea când fugisem de la palat, cusute laolaltă cu bucăți din niște draperii stridente care, din câte mi s-a spus, fuseseră aduse de la un teatru defunct, aflat undeva lângă Sala. Era împodobită cu mărgelile luate de la candelabrul din foaietul teatrului, iar broderiile de la manșete deja începuseră să se deșire. David și Genya făcuseră tot ce le stătuse în putință, dar sub pământ nu aveau la dispoziție prea multe mijloace.

De departe, rochia reușea să impresioneze, întrucât sclipea ca aurul în lumina ce părea să mi se reverse din palme, împrăștiind raze scânteietoare pe chipurile extaziate ale credincioșilor mei, care stăteau înghesuiți în fundul peșterii, la mare distanță de mine. Dar de aproape, era plină de petice și avea o strălucire falsă. La fel ca mine. Sfânta zdrențăroasă.

Vocea Aparatului bubuia în Catedrala Albă, iar mulțimea se legăna cu mâinile ridicate și cu ochii închiși,

asemenea unui câmp de maci — brațele lor păreau tulpini palide ce se unduiau în bătaia unui vânt imperceptibil. Executam o coregrafie bine pusă la punct, având grijă să mă mișc lent, astfel încât David și Inferniul ce-l întovărășea să-mi poată urmări gesturile din încăperea secretă săpată chiar deasupra balconului. Uram rugăciunile de dimineață, dar, după spusele preotului, aceste false etalări de putere erau o necesitate.

— E un dar pe care îl oferi slujitorilor tăi, Sankta Alina, spunea el. Le dai speranță.

În realitate, era o iluzie, o palidă umbră a luminii pe care o puteam invoca înainte. Strălucirea aurie era de fapt focul unui Inferni, reflectat într-o oglindă ponoșită pe care David o făcuse din bucăți de sticlă. Oglinda semăna cu discurile pe care le folosiserăm în încercarea nereușită de a alunga hoarda Întunecatului în bătălia de la Os Alta — fuseserăm luați prin surprindere, iar puterea mea, ingeniozitatea lui David și îndemânarea lui Nikolai nu fuseseră suficiente pentru a împiedica măcelul. De atunci nu mai eram în stare să invoc nici măcar o rază de soare. Dar cea mai mare parte din oastea Aparatului nu văzuse ce putea face cu adevărat sfânta lor, așa că deocamdată această înșelătorie era suficientă.

Preotul și-a terminat predica. Acesta era semnalul. Inferniul și-a împrăștiat lumina strălucitoare, care se rotea și dansa în jurul meu. După câteva clipe, am coborât brațele și lumina s-a stins. Știam cine era de serviciu alături de David în ziua aceea. Am aruncat o privire încruntată spre încăperea secretă. *Harshaw*. Întotdeauna se lăsa dus de val. Trei Inferni reușiseră să scape cu viață din bătălia de la Micul Palat, dar unul murise câteva zile mai

târziu din pricina rănilor. Dintre cei doi rămași, Harshaw era cel mai puternic și mai imprevizibil.

Am coborât de pe platformă, nerăbdătoare să mă îndepărtez de Aparat, dar mi s-au înmuiat picioarele și m-am împiedicat. Preotul m-a apucat de mână să nu cad.

— Ai grijă, Alina Starkov. Nu ești atentă la siguranța ta.

— *Mulțumesc*, am spus eu.

Voiam să mă smulg de lângă el, să scap de duhoarea de tămâie și de pământ reavăn pe care o împrăștia peste tot pe unde mergea.

— Azi nu te simți bine.

— N-am fost atentă.

Amândoi știam că era o minciună. E drept că eram mai puternică decât în ziua când ajunsesem la Catedrala Albă — oasele mi se refăcuseră și începusem să mă-nânc —, dar încă eram slăbită, chinuită de dureri și de o oboseală continuă.

— Atunci poate ar fi bine să-ți iei o zi de odihnă.

Am strâns din dinți. Încă o zi închisă în odaia mea. Mi-am stăpânit enervarea și am zâmbit ușor — știam ce voia să vadă.

— Mi-e atât de frig, am spus eu. Mi-ar face bine să stau o vreme în Ceainic.

Ceea ce, la drept vorbind, era adevărat. Ceainicul, adică bucătăria, era singurul loc din Catedrala Albă unde umezeala putea fi ținută la distanță. La acea oră a dimineții, acolo era aprins cel puțin un foc pentru micul dejun, iar în caverna mare și rotundă plutea miros de pâine proaspătă și de terci dulce, gătit de bucătari din mazărea uscată și din laptele pudră pe care ni le procurau aliații noștri de la suprafață și pe care le aduceau sub pământ pelerinii.

Am adăugat un tremur, să fiu mai convingătoare, dar singurul răspuns al preotului a fost un „hm” nehotărât.

În clipa următoare, atenția mi-a fost atrasă de animația din peșteră — pelerini sosiți de curând. I-am studiat cu ochi de strateg. Unii aveau uniforme, deci erau dezertori din Armata Întâi, și toți erau tineri și sănătoși.

— Niciun veteran? am întrebat eu. Nicio văduvă?

— E un drum greu până aici, mi-a răspuns Aparatul. Mulți sunt prea bătrâni sau prea slăbiți să se deplaseze, așa că preferă să rămână în casele lor.

Greu de crezut. Pentru că, la suprafață, pelerinii veneau s-o întâmpine pe Invocatoarea Soarelui sprijinindu-se în cârje și bastoane, oricât de bătrâni sau de bolnavi ar fi fost. Chiar și când erau pe moarte, voiau s-o vadă măcar o dată înainte să plece pe lumea cealaltă. Am aruncat o privire precaută peste umăr și am zărit gărzile preoțești — bărboși bine înarmați — care stăteau de pază la capătul tunelului. Erau călugări și preoți erudiți, la fel ca Aparatul. În subteran, numai ei aveau voie să poarte arme, iar la suprafață, erau păzitorii intrărilor, cei care îi identificau pe spioni și pe necredincioși, oferindu-le adăpost doar celor considerați demni să facă parte din armata mea. În ultima vreme, numărul nou-veniților se împușinase, iar cei care ni se alăturau erau mai degrabă entuziaști decât pioși. Aparatul voia viitori soldați, nu doar guri de hrănit.

— Aș putea să mă duc la bătrâni și la bolnavi, am insistat eu, deși știam că argumentul era inutil și bănuiam ce avea să-mi spună. O sfântă ar trebui să stea în mijlocul poporului ei, nu să se ascundă ca un șobolan într-o galerie.

Aparatul a zâmbit. Era zâmbetul binevoitor și îngăduitor pe care pelerinii îl adorau, dar care pe mine mă scotea din minți.

— În vremuri de restriște, multe animale se ascund sub pământ, a spus el. După ce nebunii isprăvesc luptele, șobolanii sunt cei care iau în stăpânire câmpurile și orașele.

Și se ospătează cu morții, mi-am spus în sinea mea, scuturată de un fior. Ca și când mi-ar fi citit gândurile, Aparatul mi-a pus o mână pe umăr, degetele sale lungi și albe cuprinzându-mi brațul ca un păianjen de ceară. Dacă gestul lui voia să mă liniștească, n-a reușit.

— Răbdare, Alina Starkov. Ne vom ridica la momentul potrivit, nu înainte.

Răbdare. Aceasta era întotdeauna recomandarea lui. Mi-am stăpânit imboldul de a-mi atinge încheietura, locul gol unde ar fi trebuit să am oasele păsării de foc. Aveam solzii dragonului și coarnele cerbului, dar îmi lipsea ultimul dintre amplificatoarele lui Morozova. Am fi putut să-l avem până acum, dacă Aparatul ne-ar fi ajutat să găsim pasărea de foc sau dacă ne-ar fi dat voie să ne întoarcem la suprafață. Dar permisiunea lui avea un preț.

— Mi-e frig, am repetat eu, ascunzându-mi enervarea. Vreau să mă duc în Ceainic.

Preotul s-a încruntat:

— Nu vreau să te înghesui acolo cu fata aceea...

În spatele nostru, gărzile au început să mormăie și mi-a ajuns la urechi un cuvânt. *Razrusha'ya*. Am dat la o parte mâna Aparatului și am pornit spre ei. Gărzile preoțești au luat poziție de drepți. La fel ca preoții, erau îmbrăcați în maro și purtau broșe de aur în formă de rază de soare, simbolul care apărea și pe straietele Aparatului. Simbolul *meu*.

Dar nu se uitau niciodată la mine, nu vorbeau niciodată cu mine sau cu ceilalți refugiați Grisha. În schimb, stăteau în tăcere la ușile încăperilor și mă urmăreau peste tot, ca niște fantome bărboase, cu pușca pe umăr.

— Porecla asta e interzisă, am spus eu, dar ei se uitau drept în față, de parcă aș fi fost invizibilă. O cheamă Genya Safin și, fără ea, aș fi fost în continuare prizoniera Întunecatului.

Nicio reacție. Însă am văzut că se încordează doar la auzul numelui ei. Bărbați în toată firea înarmați cu puști, temându-se de o fată cu cicatrici. Niște neghiobi superstițioși.

— Pace, Sankta Alina, a spus Aparatul, apucându-mă de umăr și conducându-mă prin galerie până la camera lui de audiențe.

Tavanul de piatră, cu vene de argint, era sculptat în formă de trandafir, iar pe pereți erau pictați sfinți cu nimburi aurii. Era probabil mâna Fabrikatorilor, căci niciun pigment obișnuit n-ar fi rezistat în aerul rece și umed din Catedrala Albă. S-a așezat pe un scaun scund de lemn, făcându-mi semn să iau și eu loc. Am încercat să-mi ascund ușurarea când m-am așezat — mă epuiza până și statul prea mult în picioare.

S-a uitat la mine, cercetându-mi pielea pământie și cearcănele întunecate.

— Sunt sigur că *Genya* ar putea face mai mult pentru tine.

Trecuseră peste două luni de la bătălia cu Întunecatul și încă nu mă refăcusem complet. Pomeții îmi ieșeau prin obraji, iar părul alb mi se subțiasse atât de mult, încât îmi plutea în jurul capului ca niște pânze de păianjen. În cele din urmă îl convinsesem pe Aparat s-o lase pe *Genya*

să se îngrijească de mine în bucătărie, promițându-i că m-ar putea ajuta să arăt mai bine. Fusesse primul meu contact cu ceilalți Grisha după câteva săptămâni. Și mă bucurasem de fiecare clipă petrecută cu ei, încercând să aflu cât mai multe noutăți.

— Face tot ce-i stă în putință, am spus eu.

Preotul a oftat:

— Înseamnă că trebuie să avem răbdare cu toții. O să te vindeci în cele din urmă. Prin credință și rugăciuni.

M-a cuprins un val de furie. Știa foarte bine că singurul lucru care mă putea vindeca era să-mi folosesc puterea, dar, ca să pot face asta, trebuia să ies de sub pământ.

— Dacă m-ai lăsa să merg la suprafață...

— Ești prea importantă pentru noi, Sankta Alina, iar riscul e mult prea mare. Tu nu te îngrijești de siguranța ta, așa că trebuie să mă îngrijesc eu, a spus el, ridicând din umeri în chip de scuză.

N-am spus nimic. Jucam acest joc de când fusesem adusă acolo. Aparatul făcuse multe pentru mine. Fără el, niciun Grisha n-ar fi scăpat din bătălia cu monștrii Întunecatului. În plus, ne adăpostise pe toți sub pământ. Dar, cu fiecare zi, Catedrala Albă semăna mai mult cu o închisoare decât cu o ascunzătoare.

Preotul și-a împreunat palmele:

— Au trecut câteva luni și tot n-ai încredere în mine.

— Bineînțeles că am încredere în tine, am mințit eu.

— Și totuși, nu mă lași să te ajut. Dacă am avea pasărea de foc, totul s-ar putea schimba.

— David studiază în continuare jurnalele lui Morozova. Sunt sigură că răspunsul se află acolo.

Aparatul m-a țintuit cu ochii lui negri și sticloși. Bănuia că știam unde se află pasărea de foc — al treilea